

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Savska cesta 62, Zagreb

Poslovni broj: 67 PŽ-3859/2022-5

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca dr. sc. Srđana Šimca, predsjednika vijeća, Davora Pustijanca, suca izvjestitelja i Nikoline Mišković, članice vijeća, u pravnoj stvari tužitelja REAL BEEF d.o.o., OIB 68924918423, Zagreb, Savska Opatovina 36, kojeg zastupa punomoćnica Sidonija Grbavac, odvjetnica iz Zagreba, Ulica kneza Mislava 2, protiv tuženice REPUBLIKA HRVATSKA, OIB 52634238587, koju zastupa Županijsko državno odvjetništvo u Zagrebu, radi isplate, odlučujući o žalbi tuženice protiv međupresude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-421/2019 od 8. srpnja 2022., u sjednici vijeća održanoj 14. ožujka 2024.

p r e s u d i o j e

Preinačuje se međupresuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-421/2019 od 8. srpnja 2022. i sudi:

I. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev tužitelja da mu tuženica isplati 2.245.676,16 EUR / 16.920.047,01 kn zajedno sa zakonskim zateznim kamatama na iznos od 712.671,10 EUR / 5.369.620,38 kn od 1. srpnja 2017. do isplate i na iznos od 1.534.080,11 EUR / 11.558.526,57 kn od 1. srpnja 2018. do isplate.

II. Nalaže se tužitelju naknaditi tuženici parnični trošak od 109.345,32 EUR / 823.862,50 kn u roku od petnaest dana, dok se u preostalom dijelu od 172.690,62 EUR / 1.301.137,50 kn tuženičin zahtjev za naknadu parničnog troška odbija kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Međupresudom Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-421/2019 od 8. srpnja 2022. utvrđeno je da je tuženica odgovorna za nastanak štete tužitelju na temelju zahtjeva za izravna plaćanja u 2016., 2017. i 2018. godini (točka I. izreke), određeno je da će se do pravomoćnosti međupresude zastati s raspravljanjem o iznosu tužbenog zahtjeva (točka II. izreke) i da se odluka o troškovima ostavlja za kasniju presudu (točka III. izreke).

2. U obrazloženju navedene presude prvostupanjski sud je utvrdio:

- da je tužitelj društvo koje se bavi ekološkom stočarskom proizvodnjom na krškom području Dalmatinske zagore i na zemljištu zakupljenom od tuženice u svrhu pašarenja,

- da je tužitelj u zahtjevu od 10. lipnja 2015. za 2015. godinu Agenciji za plaćanja u poljoprivredi, ribarstvu i ruralnom razvoju (dalje: Agencija) prijavio korištenu površinu od 2.310,86 ha te je tužitelju za sve prijavljene površine na ime potpora isplaćeno 11.358.602,69 kn,

- da je tužitelj podnio 16. svibnja 2016. Agenciji zahtjev za isplatu potpora za 2016. godinu i da je pritom prijavio da koristi 1970,60 hektara poljoprivredne površine i 232 grla krava dojilja,

- da je sljedećim zahtjevom od 20. svibnja 2016. promijenio podatak o korištenoj površini na 2310,08 ha,

- da je Agencija na temelju zahtjeva tužitelja za 2016. i to Odlukom od 1. siječnja 2018. tužitelju isplatila 4.335.567,77 kn,

- da je kontrola na terenu povodom zahtjeva za izravna plaćanja iz 2016. godine obavljena na gospodarstvu tužitelja od 11. do 13. travnja 2017.,

- da je tužitelj za predmetne pašnjake koje koristi sklopio Ugovor o zakupu sa tuženicom od 14. travnja 2015. i da su ti ugovori u međuvremenu raskinuti,

- da je tužitelj 11. svibnja 2017. predao zahtjev Agenciji za isplatu potpora za 2017. godinu za korištenu površinu od 2.310,08 ha, da bi isti zahtjev promijenio tako da je 24. svibnja 2017. zatražio isplatu potpora za korištenu površinu od 2005,49 ha,

- da su Hrvatske šume d.o.o. izdale tužitelju potvrđnicu za 2017. godinu kojom se potvrđuje da tužitelj udovoljava svim uvjetima iz Uredbe broj 834/07 i 889/08,

- da je Agencija na temelju zahtjeva tužitelja za 2017. godinu i to Odlukom od 10. rujna 2017. tužitelju isplatila 1.102.170,76 kn,

- da je kontrola zahtjeva za izravna plaćanja iz 2017. godine obavljena na gospodarstvu tužitelja od 3. do 5. kolovoza 2017.,

- da je tužitelj predao Agenciji zahtjev za isplatu potpora za 2018. godinu i to 9. svibnja 2018. kojim je zahtjevom prijavio da koristi 1.196,69 ha pašnjaka, a da bi 1. lipnja 2018. taj podatak promijenio i prijavio je da koristi 1.362,34 ha,

- da je tužitelj 7. lipnja 2018. konačno postavio zahtjev za isplatu potpora u 2018. godini te je naveo da koristi 1.768,31 ha pašnjaka,

- da su Hrvatske šume d.o.o. izdale tužitelju potvrđnicu za 2018. godinu kojom se potvrđuje da tužitelj udovoljava svim uvjetima iz Uredbe broj 834/07 i 889/08,

- da je Agencija tužitelju na temelju zahtjeva za 2018. godinu isplatila 862.073,70 kn,

- da je kontrola na terenu povodom zahtjeva od 2018. godine provedena u razdoblju od 25. veljače 2019. do 12. lipnja 2019. na gospodarstvu tužitelja,

- da je tužitelj sve zahtjeve za 2016.-2018. godinu podnio u propisanim rokovima.

2.1. Na temelju tako utvrđenih činjenica, prvostupanjski sud je primjenom članka 75. Uredbe (EU) br. 1306/13 u vezi s točkama 77. i 73. preambule Provedbene Uredbe Komisije (EU) br. 809/14 zaključio da je Agencija dužna u povodu zahtjeva koji je podnio pojedini korisnik sve provjere obaviti u kalendarskoj godini u kojoj je korisnik podnio zahtjev.

2.2. Stoga je prvostupanjski sud ocijenio da su kontrole za zahtjev za 2016. godinu (koja je provedena od 11. do 13. travnja 2017.) i za zahtjev za 2018. godinu (provedena 25. veljače 2019. do 12. lipnja 2019.) obavljene retroaktivno i protivno pravu EU.

2.3. Također je prvostupanjski sud ocijenio da je tuženica u odnosu na zahtjev tužitelja za isplatu potpore za 2017. godinu provedenim kontrolama u kolovozu 2017. godine također protivno pravu EU umanjila koeficijente prihvatljivih površina budući da na dijelu prijavljenih parcela nisu pronađeni tragovi kretanja životinja i njihovog boravka na tim površinama jer u skladu s člankom 4. stavkom 1. delegirane Uredba Komisije (EU) br. 639/14 tužitelj da bi ispunio obvezu održavanja poljoprivredne površine u stanju pogodnom za ispašu i uzgoj dužan je izvršiti jednu godišnju djelatnost. Utvrđeno je i da parcele koje su obidene u travnju 2017. godine nisu bile sporne te su na istima nađeni tragovi pašarenja dok su iste parcele u kontroli u kolovozu 2018. godine postale neprihvatljive.

2.4. Osim toga, prvostupanjski sud je utvrdio da tuženica člankom 15. Pravilnika o provedbi izravne potpore poljoprivredi i IAKS mjera ruralnog razvoja za 2017. godinu („Narodne novine“ broj: 19/17, 45/17, 46/17 i 19/18; dalje: Pravilnik/17) nije propisala razdoblja u kojima stoka mora biti na ispaši, u kojem se intervalima ima obaviti pašarenje i u kojem dijelu godine te taj propust nije dužan snositi tužitelj.

2.5. Zbog toga, prvostupanjski sud nije prihvatio rezultate provedenih kontrola jer su provedene suprotno pravu EU te je ocijenio da je takvim nepravilnim i nezakonitim postupanjem tužitelj izravno zakinut budući da visina isplaćene potpore izravno ovisi o količini prijavljenih i prihvatljivih površina. Ocijenivši da postoji uzročno-posljedična veza između takvih nezakonitih kontrola i štete koju je tužitelj pretrpio, prvostupanjski sud je zaključio da je tužitelj dokazao osnovanost tužbenog zahtjeva u odnosu na zahtjeve za 2016., 2017. i 2018. godinu sukladno članku 14. Zakona o sustavu državne uprave („Narodne novine“ broj: 150/11, 12/13, 93/16, 104/16 i 66/19; dalje: ZSDU) i donio pobijanu međupresudu.

3. Protiv ove presude žalbu (i dopunu žalbe) je podnijela tuženica zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava. Predlaže da ovaj sud ukine pobijanu međupresudu i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje. Potražuje i naknadu troška sastava žalbe u iznosu od ukupno 125.000,00 kn.

4. Tuženica u žalbi i dopuni žalbe u bitnome navodi da je u konkretnom predmetu održano 10 ročišta na kojima su saslušavani svjedoci čiji iskazi nisu ocijenjeni jer je sud utvrdio da se radi o pravnom pitanju i donošenje međupresude u ovakvom predmetu nije svrsishodno.

4.1. Tuženica navodi i da prvostupanjski sud nije utvrdio činjenično stanje o kojem ovisi njena odgovornost u smislu odredaba Zakona o sustavu državne uprave u vezi s člankom 75. Uredbe br. 1306/13, u vezi s točkama 77. i 73. preambule Uredbe br. 809/14 te da u postupku nije utvrđena odgovornost tuženice prema

doktrini o odgovornosti države članice EU za štetu zbog povrede subjektivnih europskih prava. Ističe da u konkretnoj pravnoj stvari nema štetne radnje na njezinoj strani budući da je u postupcima po Jedinostvenom zahtjevu tužitelja postupila sukladno pravilima i uobičajenoj praksi, a razlog za javnopravnu odgovornost države postoji jedino kada je pogrešna primjena rezultat nečije samovolje, a ne kada je rezultat pogrešnog pravnog shvaćanja.

4.2. Nadalje tuženica navodi kako se u članku 26. Provedbene uredbe Komisije (EU) br. 809/14 nigdje ne ograničava kontrola prihvatljivosti na kalendarsku godinu. Navodi kako je kontrola u predmetnom slučaju provedena prije plaćanja, odnosno prije 30. lipnja sljedeće godine, na način i u rokovima kako je propisano člankom 75. Uredbe (EU) br. 1306/13 Europskog parlamenta i Vijeća od 17. prosinca 2013. o financiranju, upravljanju i nadzoru zajedničke poljoprivredne politike i o stavljanju izvan snage uredaba Vijeća (EEZ) br. 352/78, (EZ) br. 165/94, (EZ) br. 2799/98, EZ br. 814/00, (EZ) br. 1290/05 i (EZ) 485/08 („Službeni list EU“ br. 347, 20. prosinca 2013.; dalje: Uredba (EU) br. 1306/13). Također, navodi da je člankom 75. stavak 1. podstavak 1. Uredbe 1306/13 propisano da se plaćanja izvršavaju u razdoblju od 1. prosinca do 30. lipnja sljedeće kalendarske godine, a stavkom 2. tog članka propisano je da se plaćanja iz stavka 1. ne izvršavaju prije završetka provjere uvjeta prihvatljivosti koju trebaju provesti države članice u skladu s člankom 74. i tim odredbama nije propisano da 1. prosinca kreću isplate svim korisnicima, pa da do tog datuma moraju biti gotove sve kontrole, nego toga datuma najranije mogu krenuti isplate. S druge strane, odredba o kontroli propisuje da se za svakog pojedinog korisnika kontrola mora obaviti prije konkretne isplate.

4.3. Osim toga, tuženica navodi kako je fizičkim obilaskom prijavljenih parcela te fotografijama koje su snimane tijekom izvođenja kontrole utvrđeno da parcele navedene u Izvještaju nisu korištene niti su na njima provođene minimalno propisane poljoprivredne aktivnosti napasivanja i ono što je bitno za dobivanje potpore jest aktivno provoditi poljoprivrednu aktivnost, a nakon provedene kontrole na terenu utvrđeno je da takve aktivnosti na pojedinim parcelama tužitelja nije bilo.

4.4. Tuženica ističe i da u konkretnom slučaju sud nije utvrđivao niti se u obrazloženju presude osvrće na bitnu činjenicu da kontrolori Agencije nisu provodili kontrolu višestruke sukladnosti već kontrolu prihvatljivosti zemljišta, a kontrola na terenu prihvatljivosti jedinstvenog zahtjeva se obavlja prije isplate u skladu s Pravilnikom te ako je izvršeno neopravdano plaćanje, korisnik vraća predmetni iznos u smislu članka 7. stavka 1. Provedbene uredbe Komisije (EU) br. 809/14 od 17. srpnja 2014. o utvrđivanju pravila za primjenu Uredbe (EU) br. 1306/13 Europskog parlamenta i Vijeća u pogledu integriranog administrativnog i kontrolnog sustava, mjera ruralnog razvoja i višestruke sukladnosti („Službeni list EU“ br. 227/69 od 31. srpnja 2014.). Zbog toga tuženica smatra da su izvršene kontrole provedene u rokovima propisanim važećim europskim i nacionalnim zakonodavstvom te da je prilikom izvođenja kontrole prihvatljivosti površina ispravno utvrđena retroaktivna neprihvatljivost kontroliranih parcela ili njihovih dijelova, sukladno akreditiranoj proceduri i priručniku SKIP-a o izvođenju kontrole površina.

4.5. Osim toga, tuženica smatra da sud nije uzeo u obzir utjecaj aleatornosti postupka dodjele potpore i da korisnicima nije nigdje zajamčeno apsolutno pravo na isplatu potpore već isplata potpore u punom ugovorenom iznosu ovisi o ispunjenju svih propisanih pretpostavki i tužitelj je morao biti upoznat sa ovlaštenjima tuženika da odbije ili umanju iznos potpore sukladno rezultatima administrativne kontrole ili kontrole na terenu te je sudjelovanjem u postupku podnošenja Jedininstvenog zahtjeva na sebe preuzeo rizik i pristao je na mogućnost da ne dobije potporu ili da mu ona bude umanjena.

4.6. U dopuni žalbe tuženica privija presudu Suda Europske unije (deveto vijeće) od 28. travnja 2022., ECLI:EU:C:2022:315 u spojenim predmetima C-160/21 i C-217/21. ističući da je tom presudom utvrđeno kako članak 75. stavak 2. Uredbe br. 1306/13 ne određuje rok u kojem se ta provjera mora provesti i tako sugerira da se ona može provesti nakon posljednjeg dana plaćanja predviđenog u istom članku 75. stavku 1., te da je nadležna nacionalna tijela stoga mogu dovršiti nakon 30. lipnja kalendarske godine te da rok utvrđen u članku 75. stavku 1. nije apsolutan, nego samo indikativan.

5. Odgovor na žalbu i dopunu žalbe podnio je tužitelj predlažući da ovaj sud odbije tuženikovu žalbu i potvrdi prvostupanjsku međupresudu. Potražuje naknadu troška sastava odgovora na žalbu u iznosu od 125.000,00 kn i još toliko za sastav odgovora na dopunu žalbe.

6. Tužitelj u odgovoru na žalbu u bitnome navodi kako je međupresudom presuđeno je da je tuženica provela retroaktivne kontrole na ARKOD parcelama tužitelja protivno članku 75. Uredbe 1306/13, u vezi s točkama 77. i 73. preambule Uredbe broj 809/14. Navodi kako u konkretnom slučaju država odgovara po principu objektivne odgovornosti, a takvo stajalište je zauzeo i Ustavni sud Republike Hrvatske u odluci broj U-III-2314/2006.

6.1. Također, tužitelj navodi kako je u članku 75. stavku 2. podstavku 1. Uredbe (EU) 1306/13 propisano da se plaćanja iz stavka 1. ne izvršavaju prije završetka provjere uvjeta prihvatljivosti koju trebaju provesti države članice u skladu s člankom 74. Navodi da se kontrola prihvatljivosti jedinstvenog zahtjeva mora provesti prije isplate i da se kontrola višestruke sukladnosti mora provesti u istoj kalendarskoj godini u kojoj je podnesen zahtjev te je rok za provođenje kontrole na terenu do kraja kalendarske godine u godini u kojoj joj podnesen jedinstveni zahtjev. Smatra da je Agencija kontrolom na terenu tijekom travnja 2017. godine provodila i kontrolu višestruke sukladnosti te je obavljena nezakonita retroaktivna kontrola na terenu u travnju 2017. godine i u veljači 2019. godine. Ističe i da je u Izvješćima o kontroli iz travnja 2017. godine i kolovoza 2017. godine utvrđeno kontradiktorno stanje, odnosno da je tijekom travnja 2017. godine utvrđeno provođenje poljoprivredne aktivnosti – pašarenja, dok je tijekom kolovoza 2017. godine, na istim ARKOD parcelama, poljoprivredna aktivnost navodno izostala te je sud ispravno zaključio da se rezultati kontrole u kolovozu 2017. godine ne mogu uzeti u obzir iz razloga što je kontrolom u travnju 2017. godine potvrđeno provođenje poljoprivredne aktivnosti na ARKOD parcelama.

6.2. Isto tako, tužitelj ukazuje da odgovornost države za štetu nastalu uslijed neprimjene ili nepravilne primjene europskog prava je institut sui generis i postoji na razini prava Europske unije i u konkretnom predmetu su ispunjene sve pretpostavke za odrađivanje prava na naknadu štete (tužitelj se poziva na praksu Suda EU u predmetima C-5-94, C-178/94, C-179/94, C-188/94, C-189/94, C-190/94).

6.3. Tužitelj smatra da se konkretno ne radi o aleatornom poslu jer nedostaje bitna karakteristika aleatornosti - zavisnost od nekog vanjskog, neizvjesnog događaja budući da se ispunjenjem svih propisanih uvjeta potpora dodjeljuje svim korisnicima i ne postoji nadmetanje s drugim korisnicima.

6.4. U odgovoru na dopunu žalbe tužitelj u bitnome navodi da je u dostavljenoj presudi Sud EU rješavao pravno pitanje koje nije od važnosti u konkretnom predmetu i u određenim točkama presude je jasno zauzeo shvaćanje vezano uz pitanje provođenja kontrola prije isplate te da rok utvrđen u članku 75. stavku 1. Uredbe (EU) 1306/13 nije apsolutan, ali se taj rok odnosi isključivo na isplatu zatraženih potpora dok se provjere na licu mjesta moraju nužno provesti prije te isplate kako je to zaključio i prvostupanjski sud. Tužitelj ističe da su sporne kontrole provedene izvan rokova jer su isplate (uključujući i predujmove) obavljane prije provođenja samih kontrola i kontrole na terenu nakon prve isplate potpora čine takve kontrole nezakonitim i protivnim pravu EU.

7. Žalba je osnovana.

8. Ispitavši pobijanu međupresudu na temelju odredbe članka 365. stavka 1. i 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 148/11. – pročišćeni tekst, 25/13, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23) u granicama razloga navedenih u žalbi pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točaka 2., 4., 8., 9., 13. i 14. ovoga Zakona i na pravilnu primjenu materijalnog prava, ovaj sud je utvrdio da je pobijana presuda donesena uz pogrešnu primjenu materijalnog prava.

9. Prvostupanjski sud je donio pobijanu međupresudu ocijenivši da su kontrole za zahtjev za 2016. godinu i za zahtjev za 2018. godinu obavljene retroaktivno i protivno pravu EU, zbog čega nije prihvatio rezultate tih kontrola.

10. Prema shvaćanju ovog suda, a suprotno shvaćanju tužitelja i prvostupanjskog suda, iako postoji načelna potreba da se pomoć Europske unije pravodobno isplati korisnicima kako bi je mogli učinkovito upotrijebiti (u smislu odredaba članka 40. i članka 75. stavka 1. Uredbe (EU) br. 1306/13 u skladu s uvodnom izjavom broj 27., potporu je u određenim okolnostima moguće valjano isplatiti i nakon isteka roka određeno navedenog u članku 75. stavku 1. te Uredbe.

11. Pri tome, članak 75. stavak 2. Uredbe propisuje da se plaćanja iz stavka 1. ne izvršavaju se prije završetka provjere uvjeta prihvatljivosti koju trebaju provesti države članice u skladu s člankom 74. iz čega proizlazi da se provjera može provesti i nakon posljednjeg dana plaćanja u članku 75. stavku 1.

12. Isto tako i članak 40. Uredbe predviđa da je, u slučajevima, uvjetima i ograničenjima koje treba utvrditi u skladu s načelom proporcionalnosti, moguće obaviti plaćanja i nakon najkasnijeg mogućeg datuma plaćanja što također upućuje na to da je provjeru moguće provesti i naknadno.

13. Također i Pravilnik/17 predviđa mogućnost povrata sredstava zbog nepravilnosti koja bude utvrđena naknadne administrativne kontrole i/ili kontrole na terenu (članak 139. stavak 2.). Dakle, ako je moguće zahtijevati povrat zbog nepravilnosti utvrđene naknadnom kontrolom, moguće je i ispraviti nepravilnost ako plaćanje još nije bilo obavljeno.

14. Slijedom navedenog, prema shvaćanju ovog suda kontrole na terenu za zahtjev za 2016. godinu i za zahtjev za 2018. godinu koje su obavljene nakon isteka kalendarske godine u kojoj je podnesen zahtjev, nisu automatizmom samo zbog te činjenice protivne pravu Eurposke unije i nezakonite. Ovakvo shvaćanje prihvaćeno je i u presudi suda Europske unije (deveto vijeće) od 28. travnja 2022. u spojenim predmetima broj C-160/21 i C-217/21.

15. Nadalje, odredbom članka 14. Zakona o sustavu državne uprave propisano je da štetu koja građaninu, pravnoj osobi ili drugoj stranci nastane nezakonitim ili nepravilnim radom tijela državne uprave, tijela jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave, odnosno pravnih osoba koje imaju javne ovlasti u povjerenim im poslovima državne uprave, naknađuje Republika Hrvatska.

16. Iz navedene zakonske odredbe proizlazi odgovornost Republike Hrvatske neovisno o tome na kojoj je razini djelovanja (Republike, županije, općine, odnosno grada ili pravne osobe s javnim ovlastima) došlo do štete kao posljedice nezakonitog ili nepravilnog rada.

17. U konkretnom slučaju iz stanja spisa nije razvidno je li okončan postupak pred upravnim sudovima gdje se jedino i može ocjenjivati pravilnost odluka Agencije za plaćanje u poljoprivredi i Povjerenstva za rješavanje po prigovorima (sve u smislu pravnog shvaćanja prihvaćenih u sudskoj praksi Vrhovnog suda Republike Hrvatske u predmetu poslovni broj Revd-491/2023 i Ustavnog suda Republike Hrvatske poslovni broj U-III-384/2017, U-III-4317/2018 i dr.), kao ni da su predmetne odluke Agencije poništene, ukinute ili na drugi način stavljene izvan snage. Zbog toga, iz stanja ovog predmeta, nije moguće utvrditi nepravilan rad tijela (Agencije).

18. Pri tome valja istaknuti da čak i u slučaju kad postoji odluka nadležnog tijela ili suda kojim se akt stavlja izvan snage kao nezakonit to nije dovoljno da bi se automatski radilo o „nezakonitom radu“ kao jednom od uvjeta za postojanje odgovornosti države za štetu. Država ne može odgovarati i za svaku najsitniju grešku. Načelno govoreći, mora se raditi o nekoj razmjerno većoj grešci s težim posljedicama, koja prelazi normalne greške.

19. Zaključno, ovaj sud smatra kako osnovano tuženica u žalbi ističe da se ovdje radi o postupku dodjele potpora koji ima karakter javnog natječaja.

Ostvarivanje zatraženih potpora nije ničije isključivo pravo samom činjenicom podnošenja zahtjeva pa tako ni tužiteljevo, neovisno o tome udovoljava li njegova ponuda uvjetima natječaja ili ne. Drugim riječima, ne postoji garancija za tužitelja da će upravo on dobiti potporu, pa po ocjeni ovog suda i odatle proizlazi neosnovanost tužbenog zahtjeva i odluka iz izreke. Ovakvo pravno shvaćanje je već izraženo u sudskoj praksi ovog suda u predmetu poslovni broj PŽ-6655/2019 i dr.

20. Slijedom svega navedenog, primjenom odredbe članka 14. Zakona o sustavu državne uprave, tužbeni zahtjev trebalo je ocijeniti neosnovanim i na temelju odredbe članka 373. točke 3. Zakona o parničnom postupku preinačiti pobijanu međupresudu te odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan.

21. Budući da je tuženica u cijelosti uspjela u sporu na temelju odredbe članka 154. stavka 1. Zakona o parničnom postupku u vezi s člankom 163. i člankom 155. stavkom 1. Zakona o parničnom postupku ima pravo na naknadu parničnog troška i to za sastav odgovora na tužbu u iznosu od 11.792,42 EUR / 88.850,00 kn (Tbr. 8. t. 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika – „Narodne novine“ broj: 142/12, 103/14, 118/14, 107/15, 37/22 i 126/22.), nagradu za sastav podnesaka od 5. svibnja 2021., 2. kolovoza 2021., 15. listopada 2021. i 15. studenoga 2021. od po 66,36 EUR / 500,00 kn za svako (Tbr. 8. t. 3. Tarife), nagradu za zastupanje na ročištima 18. ožujka 2021. i 2. rujna 2021. od po 5.896,21 EUR / 44.425,00 kn (Tbr. 9. t. 2. Tarife), na ročištima 27. listopada 2021., 30. studenoga 2021., 26. siječnja 2022., 28. veljače 2022., 24. ožujka 2022. i 25. svibnja 2022. od po 11.792,42 EUR / 88.850,00 kn za svako i nagrada za sastav žalbe protiv međupresude od 14.740,52 EUR / 111.062,50 kn, odnosno ukupno 109.345,32 EUR / 823.862,50 kn.

22. Tuženici nije priznata nagrada za sastav podnesaka od 1. lipnja 2020., 6. srpnja 2020. i odgovora na tužbu od 28. svibnja 2019. koji nisu privijeni spisu. Sastav podnesaka od 8. ožujka 2021. i 9. ožujka 2021. ovaj sud je ocijenio nepotrebnim s obzirom da je te podneske s istim učinkom tuženica mogla dostaviti i obrazložiti na ročištu 18. ožujka 2021., dok sastav podneska od 21. travnja 2022. nije bio potreban za vođenje parnice. O naknadi troška ročišta od 11. svibnja 2021. već je donesena odluka rješenjem prvostupanjskog suda poslovni broj P-421/2019 od 25. svibnja 2021.

23. Stoga je primjenom odredbe članka 166. stavka 2. Zakona o parničnom postupku valjalo donijeti odluku o trošku postupka kao u točki II. izreke.

24. Ovaj sud primjećuje da je prvostupanjski sud, nakon što je na ročištu za glavnu raspravu održanom 25. svibnja 2022. zaključio glavnu raspravu (i 8. srpnja 2022. donio pobijanu međupresudu), donio rješenje poslovni broj P-421/2019 od 9. rujna 2022. (str. 3624. spisa) kojim je spojio parnicu Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1936/2019 radi zajedničkog raspravljanja.

25. Međutim, budući da je prethodni postupak i glavna rasprava već zaključena i donesena pobijana međupresuda, objektivne granice važenja međupresude ne obuhvaćaju tužbeni zahtjev koji je postavljen u predmetu

Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1936/2019 koji nije bio predmet odluke (međupresude) Trgovačkog suda u Zagrebu. Zbog toga ni ovaj sud nije odlučivao o tužbenom zahtjevu iz predmeta Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1936/2019 o osnovanosti kojeg će prvostupanjski sud naknadno odlučiti.

Zagreb, 14. ožujka 2024.

Predsjednik vijeća
dr. sc. Srđan Šimac

Dokument je elektronički potpisan:

Srđan Šimac

Vrijeme potpisivanja:

03-04-2024

13:31:40

DN:

C=HR

O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

2.5.4.97=#0C1156415448522D3937333439333636353139

OU=Signature

S=Šimac

G=Srđan

CN=Srđan Šimac

Broj zapisa: **9-30865-7c1dd**

Kontrolni broj: **0b262-d2991-1a7bc**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=Srđan Šimac, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.

Sektor poslovne mreže
RC Zagreb

Datum: 17.11.2025.

Klasa: 034-011/25-07/1

Ur. broj: 118-08-2012-25

POTVRDA O NEIZVRŠENIM OSNOVAMA ZA PLAĆANJE

Na temelju članka 4. stavka 2. alineje 1. i stavka 3. te članka 6. stavka 2. alineje 1. i stavka 4. Stečajnog zakona („Narodne novine“, broj: 71/2015, 104/2017), Financijska agencija izdaje potvrdu da dužnik REAL BEEF d.o.o. (OIB: 68924918423) u Očevidniku redoslijeda osnova za plaćanje na današnji dan ima evidentirane neizvršene osnove za plaćanje u neprekidnom razdoblju od 243 dana.

Predmetna potvrda izdaje se na zahtjev vjerovnika.

Ovaj dokument je pravovaljan bez pečata i potpisa.